

pot beneficiar-se'n un progenitor si no hi ha matrimoni o, en qualsevol cas, cadascun se'n pot beneficiar en un 50%. Un autònom amb 15.000 euros de benefici en paga 2.436 sense fill i, si se'n reparteix un amb la parella, 505 menys. Visca! L'entesa recomana visitar el gestor abans de concebre; els autònoms són, diu Rodés, "una cosa una mica romàntica", "els grans desconeguts" i un club heterogeni "dins el mateix sac". Ho és: "No tinc ningú que em pressioni, però, si algú es vol quedar embarassat i està assegurat, millor que si és autònom".

Planificació i realisme

El Toni López i l'Anna Casas eren companys de classe i són parella, pares del Tomàs des de fa vuit mesos i socis a l'estudi de disseny web Limbic. "Vam descobrir que hi havia baixa i que has de continuar cotitzant autònoms", diu l'Anna, amb el nen a la

Com més fills, més pensió

Fa pocs dies que les senyores que comencin a cobrar una pensió i tinguin dos o més fills reben una compensació en metàl·lic del papà Estat per haver-los infantat o adoptat –i criat– en el seu dia. Les jubilades abans del 2016, res; les que només tinguin un fill i els pares, res de res. Des de l'1 de gener, les noves pensions contributives de jubilació, viduïtat o incapacitat permanent de les mares de més d'un fill creixen: amb dos fills, un 5%; amb tres, un 10%; amb quatre o més, un 15%. S'hi podran acollir, aquest any, més de 120.000 espanyoles, 450.000 fins al 2019. La ministra espanyola de Treball, Fátima Báñez, assegura que la mesura "beneficia, sobretot, les dones de classe mitjana".

falda. Si es cotitza per la base mínima, l'ajut net és d'uns 500 euros. Els ho va dur el gestor. "Vaig donar a llum la setmana 42 i vaig estar treballant fins a l'últim dia", recorda. Cinc dies després, va rematar-ho ella perquè ell treballava: "Vaig haver d'anar a Hisenda pels 100 euros mensuals i a la Seguretat Social per activar la baixa".

Concilien com poden: en general, matins, escola bressol; migdies, avis, i, a les cinc, ja la mare, però cada dia va diferent i, a la pràctica, improvisen. El Toni no es pot moure de la feina; ella no plega fins a mitja tarda, amb alguna excepció... a mitges: "Els dimarts surto a les dues i em quedo amb el nen a la tarda treballant". Sort dels pares de tots dos: "Cada dia fem el que podem fins que algun dia em diguin: «Escolta: no ens va bé», i llavors haurem de canviar la metodologia". El Toni els dona les gràcies: "Sense avis,

no sé què fariem. Treballar amb el nen no és realista: els primers mesos, quan dormia molt, sí que ho havíem mig aconseguit –i perquè, a més, ha sortit bastant tranquil–, però ara no: quan està amb tu, vol la teva atenció, que li facis cas, que el miris, jugar".

Aconsellen planificació, realisme i, si cal, contractar un substitut: ells mateixos han ampliat jornada a una empleada. Ella: "Em pensava que seria capaç de continuar treballant o que els treballadors i el Toni podrien suplir la meua feina, i no: has de buscar realment algú que et faci la teua feina". Una reflexió final? "La gent em diu: «Tu rai, tens molta sort i pots fer el teu horari, pots tenir el nen amb tu mentre treballas». Però jo estava treballant quan el nen tenia un mes i els responia: «Quina sort tu, que tens quatre mesos de baixa més quinze dies de lactància més les vacances!»".

L'explorador reprimit

Jaume Funes

Vingui demà, quan sigui gran

Just quan començaven les festes de Nadal, la responsable dels temes "socials" d'un dels grups del Parlament em va demanar de parlar sobre infància. Si la cambra arribava a funcionar, volia fer propostes, actuar des del primer dia. Havia llegit molts informes i volia saber per on començar. No eren gaire difícils les respostes, però li vaig fer notar que en temps de crisi la infància sempre ha d'esperar, fins i tot, que els seus adults siguin independents. Què és sempre urgent en la infància i, des de fa uns anys, encara més urgent?

Parlaments i governs no són conscients que avui tenim una part significativa de tota una generació d'infants que només han viscut la crisi. És la generació recessió, a la qual ja li sobren anys de viure en la pobresa, que no suporta cap dia més en la mateixa situació, que té dret a no esperar més perquè alguna cosa canviï. Fa anys que és urgent que els infants no hagin de patir la pobresa dels seus adults, però es van suprimir les ajudes familiars per atendre els fills. No era, no és, un problema pressupostari. És reconèixer el dret de tot infant a rebre recursos perquè la precarietat econòmica adulta no passi a ser privació educativa i, en aquesta partida, és il·legal retallar.

La urgència també fa temps que ens recorda l'obligació de garantir el paquet bàsic d'oportunitats educatives. Una oportunitat és un estímul, una experiència, un aprenentatge, sense els quals el desenvolupament d'un infant queda en dèficit, acumula pèrdues, pateix innecessàriament. Empobrir un infant vol dir privar-lo d'oportunitats irrenunciables. Tanmateix, fa temps que hem desmuntat bona part de l'educació 0-3, diversa, flexible, d'accés més fàcil per a qui té menys. Arreu està prevista una ajuda social per poder fer de mare o de pare. Les reclamacions sobre tot allò que té a veure amb un sistema de protecció sensat i útil són ja antediluvianes. Ara les infàncies desamparades per la crisi, sense altres respostes, saturen encara més els seus centres.

Aquesta parlamentària s'asseurà en un escó, no hi haurà eleccions, però no sé com anirà tot. Vistes les dades, el que sí que sé és que en aquesta legislatura ja tenim la generació d'adolescents més independent de la història. Com que només hauran viscut la crisi passaran olímpicament de formar part de la nostra societat i de com pensem organitzar-la.

Jaume Funes és psicòleg, educador i periodista

